

Salim Koçak

- Őiirler -

Yayın Tarihi:

12.4.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acıyla Aşılanmak Ne Güzel

Bırak, olmadık işler açılsın başıma
Taştan taşa çalsın talihim
Yalnızlık dehlizinde dolaşayım yıllarca
Dalından düşmüş yaprak
Yuvasını kaybetmiş kuş
İşte o zaman bir çiçek olur
O zaman açarım ap ak.

Koyver keder beni bulsun
Hayatın acısı, ıstırabı, çilesi
Ömdümün böyle geçsin yarısı
Varsın yarım kalsın filesi.

Yalnız neş'e sevilmez
Yalnız sevinç sevilmez
Eğer sevebilmişsek burları biz de
Ne gökte acı kalır
Ne yerde.

Yaşamak acı çekmektir türdeşim
Ne salt gülüp oynamak
Ne keyif sürmek
Acıyı kanıksamışsak eğer
İşte o zaman çözülür yumak.

Acıya aşılanmak ne güzel
Acı siler o zaman acıları
Ve çıkarır acı olmaktan
Çıkarır onları.

Eğer aşılanmışsan acıya
Acı çekmek mutluluktur türdeşim
Mutluluk re bir hayaldir o zaman
Ne bir serap
Mutluluğa
Mutluluğa dönüşmüştür ıstırap.

Salim Koçak

Adam Olmak

Hem adam olsun ister, hem adamdan saymayız
Çocuk bu der, geçeriz... bilgçlikten caymayız
Böyle gidersek ağam, bu iş nasıl olacak...
Sen ben adam olmazsak, çocuk nasıl olacak

Salim Koçak

Ağaç Yaşken Doğruluk

Ağaç yaşken eğilir diye diye eğdiniz
Yeterli bulmadınız, ruhumuza değdiniz
Hiç eğilmek yok artık, ağaç yaşken doğruluk,
Yeter artık, doğruluk, farkında değilsiniz.

Salim Koçak

Ağaçlar Her Yaşta Çiçek Açar

Bir güzel gördüm...
Duru, masum ve dahi mahzundu,
Eli kınalı...
İnce belli... belinde kuşağı vardı
Bir güzel gördüm,
Burnu hizmalıydı.

Bir güzel gördüm,
Kadife tenli, esmer, servi boyluydu
Yürüyen, salınırcasına...
Endamlı
Bir güzel gördüm, ruhumu göklere salarcasına.

Bir güzel gördüm, zekî
Bakışları can dolu...
İnanmışım her zaman zekîye,
Güzellikse sevdiğim gibi...
Artık bir şey kalmaz geriye.

Galiba hoşlandım ben o kızıdan
Ne yaşım aklıma geldi, ne başım...
Yorgun düşmüşken hayatın hızından
Ve de yeniden açmak isterken bahar dalları gibi
Değişti bakışım.
Rüzgâr coşar, güneş batır, yıllar kaçar
İtirazım yok,
Ağaçlar her yaşta çiçek açar.

Salim Koçak

Ağla ocuğum

Ana döver
ocuk bakar
baba söver
ocuk şaşar
Çocuğun yüreğinde dünyalar kanar.

Güçlünün güçsüze el kaldırmasıdır bu
ve de aman diyene kılıcın kalkması
büyük balığın küçük balığı yutması
Ve nihayet
büyük zaferi aczin
kaba kuvvetin
şiddetin.

Ağla ocuğum
sen ağla
ama
kendin için değil çocuğum
bizler için ağla.

Salim Koçak

Ağlamayı Öğrendin mi Artık

Biliyor musun,
Ben dün, doğup azcık da büyüdüğüm köyümdeydim, sevgili
Doğduğum evin önünden geçtim
Taş duvarlar, yeşil pencereler ve soluk kafesimiz
bana gülümsedi.
Buruk ve hüzünlüydüler
Arkadaşlığımız bu kadar mıydı der gibi
Arkadaşlıklar artık uzun ömürlü değil, be sevgili
Arkadaşlıklar artık uzun ömürlü değil
Şunun gibi, bunun gibi.

Salıncaklar kurduğum ceviz ağacımızın altına gittim
ve gölgesinde ağladım
ağladım ve mutlu oldum
Biliyor musun, ağlamak mutluluktur, sevgili

Ağlayamayanlara hep üzölmüşümdür ben
duvarları bile olamayanlara boş evlerin
üzölmüş, onlar için de ağlamışım
Ağlayabilmek, mutlu olabilmektir be sevgili,
ağlayabilmek mutlu olabilmektir.
Biliyor musun,
Ve ağlamak biraz ekmektir insana, biraz katık.
Ya senden n'aber sevgili?
senden n'aber?
Ağlamayı öğrendin mi artık?

Salim Koçak

Akşam

Akşam yine elendi, ıssıslaştı kuytular
Aşıklar yola düştü, ihtiyarlar yatağa
Kalbleri sarıverdi bir takım buruntular
Akşamcılarsa daldı o âşına sokağa.

Akşamları hiç bilmez bu kentin insanları,
Akşamlar ki garibe en sıcak sığınaktır,
Sebilden tek örtüdür onun bütün anları,
Tadı bu akşamların, doyarak ağlamaktır.

Ben böyle zamanlarda şarkıları anarım,
Şarkılar ki akşamın hüznü nağmeleri,
Bakarım aynalara, ak saçımı tararım,
Akşamı akşam yapan, hasta inlemeleri.

Akşamın hastaları sabahı ipe çeker,
Akşamlar bitmek bilmez, saatler donakalır,
Geçen saniyeler ki sayılır birer birer,
Bir akşam daha biter, hevesler donakalır.

Salim Koçak

Anne O Ne?

"Anne, o ne? "
Çocuk soruyordu,
Ötobüs gidiyor, çocuk soruyordu
Annesinin kucagında
Çocuk soluyordu.
Anne dalgın, düşünceli, yorgun
Çocuğu duymuyordu.
Çocuğun yüzü solgun, sesi de solgun
Çocuk soruyordu.

"Anne, o ne? "
Anne dalgın, düşünceli, meşgûl
Anne çocuğu duymuyordu.

"Anne, o ne? "
anne indirdi soran eli
hızla, hınçla, öfkeyle
bir ses geldi başka çocuktan
"Bu kadın deli"

Anne, çocuk ve soru
Karışmıştı birbirine
Ne anne sorudan haberdar
Ne de çocuk suskunluktan
"Anne, o ne? "
Yanıtsız kaldı soru,
Ve çocuk çekildi çocukluktan.

Salim Koçak

Ben Büyüme İstemiyorum, Baba

Ben büyüme istemiyorum, baba
İstemiyorum baş olmak, başkan olmak...
Yaşım alıp gitmesin başını.
Kötüyü, çirkini, savaşı tanımak
Bilmek istemiyorum düzenbazı, hileyi, entrikayı
Dahası kara parayı, ak parayı,
Bilmek istemiyorum kaynayan kazançları,
Kendini adam sananları, hırsız, alçağı, düzerbazı
İkiyüzlüleri, dönepleri, haydutları, kalleşleri ve de şaklabanları
Bilmek istemiyorum yeşil vâdileri yeryüzünden kovanları.
Ben, çocukluğumun aydınlığında kalmak istiyorum, baba
Çocukluğumun pembe ovalarında...
Ve ben çocukluğumun ılık denizlerinde hep çocuk kalmak
Ve hep kirlenmiş sahilden uzak durmak,
Ufka kulaç atmak, güneşe koşmak
Ve hep çocuk kalmak, baba,
Ve hep çocuk kalmak.

Salim Koçak

Berduşun Öyküsü

Ben yalnızlıklar çocuğu, yurtsuz bucaksız
Ben hem ninnisiz büyüyen, hem de kucaksız

Berduşu kaldırımların parasız pulsuz
Ve uyuyan sokaklarda çeketsiz çulsuz

Ben hem ağrısı hem sevinci gecelerin
Şaşp düştüğü yazmak için hecelerin

Ve hiç bıkmadan taşıyan sırtında arşı
Ve sabah akşam dilinde kaldırım marşı

Kaldırımlar ki tek yatağı gecelerin
Çözüldüğü yer sırların bilmecelerin

Sırlar ve bilmeceler ki her biri bir dağ
Bu çağ onları bilmez bu çağ başka bir çağ

Ben işte bunları sayıklarım her gece
Öyküsün dinlerim taşların hece hece

Her an boğazımda bir şeyler düğüm düğüm
Beynimle ruhum dolaşık tam bir kör düğüm

Ne zaman çözülür bendeki bu muamma?
Bin canım kurman geceler gibi yanmaya

Farkım da yok ki ah ayakta gezen taştan
Beni tekrar doğur ana ninni de baştan

Ve iki yıldız arası salınca'mı kur
Dualar oku sürekli, yanıma otur

Ve kucağına al koy musalla taşına
Ana, uyuyayım biraz Allah aşkına.

Salim Koçak

Bilinç İle İçgüdü

Denizaltılar yapmışız
Dalmak için denize
Balıklar hâlimize gülüşmüş
Dalarak en derine

Göklere tırmanmışız
Kuşlara inat, uçaklarla
Kuşlar gülüşmüşler hâlimize
Takla üstüne takla

Ampuller ampuller yapmışız
Karanlığı yenmek için
Yarasalar uçuşmuş bu kez
Zifiri delmek için

Ne arı bilincinde yaptığı balın
Ne karınca çalışmanın
Ne de kuş, ötüşünün
Biz bilinç diye tutturmuşuz
Onlarsa içgüdü
Gülüşün bakalım, hâlimize gülüşün.

Salim Koçak

Bizi Ayrı Sansınlar

Bırak, koyver peşimi, uzaklarda kalayım
Uzaklar seni bende yaşatan mekânlardır
Özlemim çılgınlaşsın, seraplara dalayım
Böylesi ayrılıklar hayat veren anlardır.

Ne güzelmiş sevdiğim, senden uzakta olmak
Senden uzak oldukça sana daha yakınım,
Hüznüm coşmaktadır benim ve de hazlarla dolmak
Öyleyse aya olsun, dolu dizgin akınım.

Uzaklar ki bir sükût, ruhsuz cana can katan,
Bırak ayla güneşi, yerlerinde kalsınlar
Gel bir destan yazalım sevgimize adanan
Bırak böyle kalalım, bizi ayrı sansınlar.

Salim Koçak

Che

Ben bir antimarksist
Antikomünist
Selâm Che Guevera
Selâm komünist!

Selâm, ayak bastığın dağlara
yürekteki ateşe
Yıldıza aya güneşe
Selâm silahtan çıkan ateşe

Ey Che!
Ferman kahpeninse dağlar senindir
Ölen ölür, kalan sağlar senindir
Yiğit eli örmüş ağlar senindir
Kalk artık kalk, doğrul ve davran
Dönmüyor, dönmüyor, soysuz bu devran

Selâm olsun, selâm olsun kahpe dillere
Selâm olsun, kelâm olsun kahpe ellere

Che,
Hem de yiğitçe
Güneşe koşarak gittin
seni öldü sandılar
oysa güneş oldun, yıldız oldun ve de ay
hem ök oldun, hem çeken el, hem de yay
vay anam vay, vay anam vay!

Ey Che!
Şânlar diktin, yürek ektin, daha ne
Çınarlarca durup durup yeşere
Yeter artık, yeter artık, yeter be!
Kalk gel artık oynayalım köçekçe.

Salim Koçak

Çocuğum

(oğluma)

Gel uçurtman olayım, uçur beni göklere
Tut beni ellerimden, koşalım meleklerle

Beni de al ne olur, o canım rüyalara
Gel birlikte dalalım, çocuksu hülyalara.

Atçılık oynayalım, bazen de çelik-çomak,
Ah çocuğum, ne güzel salıncakta uyumak!

Sen padişah ol devler ülkesine, ben cüce
Koşalım Kaf Dağı'na uykumuzda her gece.

Böyle çok güzelsin çocuğum, büyüme sakın
Büyürsen devler ülkesine başlamaz akın.

Düş senin, hayal senin, hülya senin çocuğum
Aşk senin, sevgi senin, kucak senin çocuğum.

O kucak ki sımsıcak nefes dolu çocuğum
Ne güzel büyümemek, çocuk kalmak, çocuğum.

Ah, ne yazık, büyüüp göreceksin, bu kesin
Ne oldu'nu yavrucu'm, şunun bunun herkesin.

Salim Koçak

Denizin Aşkı

Hava ılık, deniz uykuda, mehtap aşk dolu
Şıradım evimden soluğu sahilde aldım
Önce bir çay bahçesi ve bir demlik çay
Sonra gözlerimle denize daldım

Bedenim kışkandı gözlerimi
Can attı sularda gezinmek için
Şıradım masadan
Soyundum çarçabuk
Suda buldum kendimi

Suyla oynadım, ayla oynadım
Balıklarla, yıldızlarla oynadım
Koyverdim kendimi
Hazlarla dolup taşım

Ve çıktım kumsala salına salına
Uzanıp koyvermişim çakıllara kendimi
Önce bir dalga
Bir dalga daha
Aldı götürdü beni
Aldı götürdü uzaklara
Nerden bilirdim denizin
Çakıllarla seviştiğini...

Salim Koçak

Ekmeğe Katık

Bırak öğütülsün talihin acının çarklarında
Fırtınalar kayaya çalsın acımaksızın
Balçık da çarpıla çarpıla sertleşir türdeşim
Ancak sert topraklara sağlam temel atılır
Korkma yüklen acıları, yüklen kardeşim

Yatır gitsin ham benliğini örsün üstüne
Balyoz insin her an duraksamaksızın
Acıyı, ıstırabı, sabrı bürün üstüne
Çatlamayan tohum yeşermez
Demir çelikleşmez gereği olmaksızın.

Acının yıldırımları aydınlatsın yolunu
Kederler, elemeler çiçek açsın bahçelerinde
Çileler seni bulsun, mûsibetler seni
Koyver, kilit üstüne kilit vurulsun
Pas tutsun neşe, kelepçelerinde

Sabrin aydınlığında eritebilmişsen acıyı
Acı, acı olmaktan çıkar türdeşim artık
Ve acı o zaman dağları deler, dönüşür varır
Hem yüreğe haz, hem ekmeğe katık.

Salim Koçak

Fetih

Konstantiniyye
Nâm-ı müstakbel; İstanbul...

Bir yürek çarpıyordu güm ha güm
Bir kutsal heyecan esiyordu göklerde
Esip de eriyordu beyninin dehlizlerinde
Onun kılıcını bekliyordu yedi düğüm.

Oradaydı taşıyla toprağıyla
Alnının akıyla, karasıyla
Orada düğümlemiş yeryüzü
Orada düğümlemiş gökyüzü
Çözeni yok, çözebileni yok
Gülmüyordu yüzü.

Konstantiniyye'yi kurtar diyordu ses
Bir nefes ki ruhunda geziniyordu
Onu devralan kulu
Hem mutlu kılmıştı Peygamber
Hem kutlu.

Bu merkez belde
Hem karaların hem denizlerin
Göklerin dehlizlerin
Olmadıkça elde
Ne dünya yeni bir doğuma gebe kalır
Ne de arılar çiçeklerden bal alır.

Öyleyse başlasın akınlar doğru sonsuza
Atlılar atlansın
Toplar toplansın
Bir hisar yapılsın hisara karşı
Ağızlarda tekbîr, dillerde cihan marşı
Yürüsün leventler, yürüsün başlar
Yolda yensin, yolda yensin aşlar.

Artık duymakta Bizans sesleri
İmdada çağırıyor papayı
"Allah, Allah" haykırışları göklerde
silinme korkusu sarıyor yürekleri
Ateşe bacayı.

Bir tarafta bacayı saran ateş
Bir tarafta nûrlu ateş
Bu ateş Rum Ateşi değil
Bu ateş güneşe eş
Serinlemek istiyor Haliç'in sularında
Ve gezinmek
Sonsuza dek gezinmek
Kuytularında.

Mevsim, bahar başlangıcı

Çiçekler süslemede karaları
Günlerden Cuma
Genç Mehmet çadırında sabırsız
Bir aşağı bir yukarı
Adımlayıp durur
Yarmak için suları.

Ve sonra secdeye varan alın
Tanrıya açılan eller
Ta derinliklerde çınlayan sedâ
"Konstantiniyye elbette fetholunacaktır efendiler!
Onu fetheden emîr ne güzel emîr
Ve onun askeri ne güzel asker! "

Zafer hem silâhın,
Hem inancın ucunda artık
Ne Harun'un hazineleri
Ne sofraların kuş sütleri
İnançtır, inançtır ekmeğe katık.

İlk top Sen Rumen kapısında patlar
Şu bizim Topkapı'da
Toplar topları kovalar
gedikler açılır Konstantiniye surlarında
Derinden derine
Derken, ok sağanağı başlar göklerden
Şu bildik yağmur yerine.

Gayrı ok toplar Bizans'ın açılan elleri
Ters esmeye başlar Bizans yelleri.

Ama gel gör ki zorluyordu Bizanslı
Zorluyordu genç Mehmet'i
Sultan Mehmet'in askerlerini
Kutlu askerlerini.

Boğaz'ın suları akıyor
Zaman akıyordu
Türk sultanı sabırsız
Türk sultanı atını
Sulara salıyordu
Peşindense sultanın erleri
düşlere dalıyordu.

Derken, bir dîvan kurulur hesabı görmek için
Bir dîvan ki zaferi örmek için
Halil Paşa çıkar, çekilelim der geriye
Mümkünsüzü mümkünlü kılamayız der
İmdâdına koşanlar varmış Doğu Roma'nın
Murâdım budur der.

Ne Molla Gürâni kulak verir bu yargıya

Ne Ak Şemseddin
Askerle silâhsa onların imdadına koşan
Der ki Sultan Mehmet
Bizimki de din.

Öyleyse ya kırılacak zincirleri Haliç'in
Ya gemiler indirilecek kara adlı denizden
Yüreğine Haliç'in.

Çakan şimşek genç adamın beyninde
Kara bulutları haber verir göklerden yağacak
Ve İstanbul'a gebe kalır Konstantiniye
Türk'e vatan olacak.

Bir gece
Ayetler okunurken hece hece
Davullar vurulur, borular öter
Sesler yükselir göklere
Allah-ü ekber, Allah-ü ekber!
Gökler inler, karalar inler, denizler inler
Lâilâheillallah!
Tepelerde dağlarda yürümüştür gemiler
Bir komut üzerine, ya Allah!
Doğu Roma uykudadır henüz
Bir uyanış uyanır ki ta yüreğinden inilder.

Ne zincirler para eder Haliç'e çekilen
Ne geçilmez sanılan surları...
Gayrı Türkler Garbın kalbinde
Güneş adamınsa bir elinde atı
Bir elinde Bizans'ın yuları
Bizans çökecek
Ve temizlenecek yeryüzünün urları.

Ama son bir şans vermeli Doğu Roma'ya
kana bulanmadan Altın Boynuz
Hem uygulamalı dinin hükmünü
Hem de daha yakından bilmek gerek
düşmanının gücünü.

Derken, bir elçi salınır yanlarına
Denir ki gelin siz siz olun
Boyun eğin Osmanlı'nın kılıcına
Ve insan aklıyla
Çoluk-çocuk hatırına.

Ne akıl kâleye alınır, ne çocuklar
Ne Osmanlı'nın gücü
Öyleyse yaklaşmaktadır
Yaklaşmaktadır bahar günü
Yaklaşmaktadır Türk'ün
Hiç bitmeyecek düğünü.

Tarih, Mayısın yirmidördü
Nikâh kıyılmıştır bile gencin otağında
Yere göğe ilân edilir:
Yirmidokuz Mayıs, düğün günü
Rüzgâr adamın askerleri
Bin kez daha dirilir.

Artık bayram var şark cephesinde
Seyran var
Kılıçlar bilenir, inançlar bilenir
Konstantiniyye gitti gider
Doğu Roma imdat dilenir.

Dervişler, şeyhler, velîler, pîrler
Uçuşurlar göklerde
Uçuşurlar birer birer
Hedef verilir şehrin burçları
Ne güzeldir o, elinde sancağıyla
Onurlandıracak burçları.

Birler bin olur
Binler bir
Dudaklarda tekbîr
Bizanslı'nın dudaklarındaysa
Bizans'ı bekleyen son
"Kiryе Eleison! Kirye Eleison! "
Zafer filan değil dilekleri
Sadece silinmemek cihandan
Oysa bükülecek bilekleri
Kazınacak cihandan.

Ne Haçlılar yetecek kurtarmaya
Ne onların kanları
Sökülecek oradan, sökülecek
Ve susacak
Ayasofya'nın çanları.

Zaman, yirmisekiz Mayıs akşamı
Güneş batmak üzere
Güneşle birlikte
Bizans batmak üzere
Bir yanda sevinç
Bir yanda korku dolar yüzlere.

Artık ne uyku var o Kartal'da ne durak
Erlер sabırsız, atlar sabırsız, deniz sabırsız
Ne zaman sökecek şafak?

Öyleyse işte ötüyor horozlar
Hem şafağı muştuluyor hem zaferi
Pür inanç saldırıya geçiyor

Osmanlı'nın her neferi.

O gün en güzel gündü
Hem karaları çöktü Bizans'ın, hem denizleri
Parmağı şimşek olmuş, komut veriyor komutan
Daha ileri, daha ileri!
Ya ben şehri alırım, ya şehir beni.

Artık ne yağan taşlar kâr ediyordu Bizans surlarından
Ne uçuşan oklar
Bir baş düşerken
Bin baş doğuyordu
Tarihin surlarından.

İşte Bizans düşüyor, gözyaşları döküyor
Belki yükselir sular, akan gözyaşlarıyla
Aman diyor sultana, önünde diz çöküyor
Tarih oluyor Bizans, taşları başlarıyla.

Yiğitler salkım salkım tırmanıyor surlara
Taştan kale değil bu, etten kaledir
Ne yıkılır boydanboya
Ne çöker, devrilir.

Bir el uzanır rüzgârın yaladığı burca
Bir bayrak dalgalanır sımsıkı bir avuçta
Deniz çatlar, rüzgâr çatlar kahrından
Şehit düşer Ulubatlı Hasan
Ve yalar duvarları ılık bir kan.

(O kan benim değil
o can benim değil
öyleyse eğil kör talihim
diz çok önümde
ve eğil!)

Kıtaldan selâm var Ulubatlı Hasan'a
Cedlerinden selâm var
Artık kuşlar başka öter İstanbul'da
Çiçekler başka açar.

Yirmidokuz Mayıs bindörtüüzelliüçün şafağında
Hem de Sultan Mehmet'in gepegenç çağında
Çökertilir Bizans, çökertilir Sâlip, çökertilir orta çağ
Gümber gümbür
Ve dünya yeni bir sese kulak verir
Gür mü gür.

Ne beklenen meleklerden ses var artık
Ne Ayasofya'nın çanlarından
Artık tek bir ses duyulur oradan
Tekbîr sesleri sonsuza dek

Ve ezan.

O belde demişti yüreği
O belde kutlu belde
Binyüzyirmibeş yıllık Konstantiniye
Boşa çekmişti küreği.

İşte Sultan Mehmet Topkapı'dan giriyor İstanbul'a
Ve teslim almak üzere
Sürüyor atını Ayasofya'ya
Ayasofya!
Tanrının evi
İniyor sultan Mehmet atından
İniyor
Gögün yedinci katından.

Dokuzyüzonbeş sene, kilise olarak geçen zaman
Ve bindörtüzelliüçün şafağında
Başka bir ses duyulur Ayasofya'dan
Ne bilinmezden gelen bir sestir bu, ne bir zan
Allah-ü ekber diyor ezan.

Fetih!
Tamamlanmıştır fetih
İstanbul'da Türkler
Müslüman Türkler gezinmekteler artık
Bayrak, Türk bayrağı
Sancak, İslâm sancağı
Şan kazandırıyor Sultan Mehmet'e fetih
Şanların en büyüğünü
Fâtih!

Artık ne kaybeden olur, bulunan İstanbul'u
Ne İstanbul aranır.
Bir hilâl dalgalanır yedi tepede
Hâlâ ve hâlâ dalgalanır.

Salim Koçak

Hatırlar mısın?

Acaba sen de hatırlar mısın?
Bir zamanlardı...
Taa fi tarihinde...
Kadın sesi o zamanlar daha güzeldi be sevgili
Senin sesin bile o zamanlar daha güzeldi.
O bir ninniydi bazen beşikte, sırtta, salıncakta,
Bazen yağmur kokan toprakta bir türkü...
Bazen de ağıtı, maniydi, gözyaşıydı hatta.
Yine hatırlar mısın acaba? ..
Bazen de sevişmelerin tadında bırakılan yüzü..

Ben o sesleri çok özledim be sevgili
Ben o sesleri çok özledim
Artık dört yanımız ağıt oldu
Artık üstüne bile ağıt yakılmayan ağıtlarla doldu dünyamız.
Sevgili
Parçalandı sazımız.

Hatırlar mısın yine? ...
Yine bir zamanlardı...
Para sesi bu denli yüzsüz değildi be sevgili!
Hışirtısı bu denli duyulmazdı uzaklardan,
Bu denli acıtmazdı kulaklarımızı,
Salyası bu denli dökülmezdi dudaklardan.

Değemin ellerinde hiç bu denli onursuz olmadı para
Çoğalma uğruna hiç bu denli paralamadı kendini.
İşte ben var ya, değemin ellerindeki o paranın sesini çok özledim be sevgili
Elma şekeri almak için verilen harçlığımın sesini.
Ve ey sevgili, hiç bu denli önüne geleni yenmedi para
Hiç bu denli galip gelmedi
Biliyor musun, yenilen kimdi? ...

İyi de, acaba hatırlar mısın yine?
Galiba bir de su sesi vardı be sevgili
Hani, nicedir işitmez olduğumuz...
Çoban çeşmelerinin, taşlı derelerin, yosunsuz ırmakların sesi...
Ben, köyümdeki derelerin şarkılarını çok özledim be sevgili
Çok özledim bana anlattıkları öyküleri.
Biliyorum,
Adım gibi biliyorum
Hepsi de mahzun, şarkısız, türküsüz şimdilerde.
Oysa şarkı, oysa türkü, oysa güzel sesler eğer işitilirse vardır be sevgili.
Nesini dinleyeceğiz ki yitenin
Artık sıra, yeni bir ağıt yakmada şimdi.

Salim Koçak

Hayat

ne başladığını bildiğimiz şeydir
ne bittiğini
ne de

.....
yitip gittiğini

farkında değiliz heyhat
iki bilinmezin arasında
bilinmezleriz

bilinmezlik ki
gerçeklik
yegâne hakikat

.....
fesleğenin sakladığı giz gibi

ne sudan haberdarız ne ateşten
aldık başımızı gidiyoruz
galiba birlik olup
türdeşim
hayatı çiziyoruz.

Salim Koçak

Irak'ın Çocukları

Seni kurtarmaya geldiler, çocuğum...
seni sevmeye geldiler
Baban da kurtulacak, annen de çocuğum...
Gökler, denizler, okyanuslar deldiler
geldiler çocuğum, işte geldiler...

hem de şekerle, oyuncakla, çikolatayla geldiler
dahası; suyla bile geldiler,
sevdim, okşadılar, selâm verdiler...
Belki yabancı, belki eldiler
belki artık güneş değildi doğan, güneş değildi batan
bombaların aleviydi ama
ama çocuğum
yine de sana hediyeler verdiler...

sense çiçek verdin onlara
el sıkıştın, ellerini sıktın
gülücük verdin, öpücük verdin, sevgi verdin
çünkü kurtaracaklardı seni
çocuğum,
umut bahçelerinden umutlar derdin.

Yerleştiler bağına, bahçene, 26 toprağına
Evine barkına, caddene sokağına...
Fotoğraf çektirdiler seninle
Gülücükler bile dağıttılar
Sizleri salıncaklara bindirdiler
Ve sizlerle çak yapıp, çocuğum,
top oynayıp
Çember bile çevirdiler

Bir gün, üç gün, beş gün derken...
Sen ninnilerini dinler, okuluna giderken...
ve de başka diyarlarda çocuklar mutluyken
Kara bulutlar kapladı gökyüzünü
Kara bulutlar kapladı yeryüzünü
Tank adlı kuşlar geldi, korktun
Görmemek için hiçbirini ellerinle kapadın yüzünü.

Artık cehennemdi gelen... geliyordu
Kaf Dağı'nı ateşler sarmış
Lavlar yakıyor, eritiyor, deliyordu
Gözlerin kamaşmıştı
Sıcığından yanakların eriyordu.

Ah çocuğum, güzel çocuğum, canım benim!
Yine kanmıştın şekerle, çikolotaya
Bir selâma, bir kelâma
Yandırmışlardı seni, çocuğum
Çünkü,
sen çocuktun, çocuğum.

Ne hayallerin vardı
Ne düşlerin, gerçeklerin
Anne kucağın, okuma aşkın, yaşama sevincin...
Hepsine birden kıydılar
Çocuğum,
Hepsinin farkındaydılar.

Kiminizin ruhu bile kalmadı,
göklere uçtu
ölümü bile anne kucağında olmadı.
Aldılar annenizin, babanızın elinden
Sizleri bile onlara çok gördüler
Çocuğum,
Onlara da -siz henüz bilmezsiniz, bilemezsiniz-
Ne çoraplar ördüler.

Siz yine de bilmeyin başlarına geleni
Duymayın, görmeyin, öğrenmeyin, anlamayın
Kapayın gözlerinizi, kulaklarınızı
Ama çocuğum, bir daha da kimselere kanmayın.

Barış dediler, savaş verdiler
Sevgi dediler, öfke serdiler
Özgürlük dediler, esaret derdiler
Çocuğum,
İşte, muratlarına böyle erdiler

"Ağlama çocuğum, ağlama..."
diyemem sana
Ne sana... ne annene... ne babana... Hepsi tükenmiş.
Ama çocuğum,
gel gör ki dünyanın da vicdanı tükenmiş
Öyleyse sadece kendin için değil, çocuğum
Bizler için, bizler için de ağla..

Korkma çocuğum
bizler sussak bile yalnız değilsin
Bugünler de bitecek...
Güneş yine doğacak
nehirler yine akacak
topraklar yine yeşerecek
yine açacak çiçekler
Çocuğum, hiç tasalanma
Umutların gerçek olacak...

Salim Koçak

İstanbul

Medreseden kumarhâne
Sebillerden birahâne
Mescidlerden ayyaşhâne
İstanbul mu bura anne?

Çamlıcası çamsız kalmış
Sarayları namsız kalmış
Boğaziçi gamsız kalmış
İstanbul mu bura anne?

Nerde benim sokaklarım?
Dantel dantel saçaklarım?
İnce ince revnaklarım?
İstanbul mu bura anne?

Kuytularım esmez olmuş
Tepelerim saçın yolmuş
Üsküdar'da gurup solmuş
İstanbul mu bura anne?

Yalı yanar ısınırız
Harap köşke bakınırız
Beyoğlu'nda tıkınırız
İstanbul mu bura anne?

İstanbul'u ara da bul
Ser şuraya bir eski çul
Ağlayayım usul usul
İstanbul mu bura anne?

Salim Koçak

İsyan

Ne yazmak geliyor içimden ne karalamak
Mesafeler ötesi bir derin boşluktaım
Dipsiz kuyu içinde kaderim bocalamak
Renkten renge dönüşen bir yoğun loşluktaım.

Beynim kurtlar sofrası, hep kusulmuş salyalar
Sisler gibi bulanık, bomboş bir kafatası
Yüküm dağlara eşit, sırtımda dev balyalar
Yorgun düşmüş atmıyor, tepemin isyan taşı.

Madem yorgun isyanım, yorguna isyanlarım
Kanım bitip tükensin isyanım canlandıkça
Yorgun isyanlarıma kan vermeli anlarım
Canlansın isyanlarım, ben ipte sallandıkça.

Salim Koçak

Oğluma Mektup

Senden ook uzaklardayım oğlum,
Senden çok uzaklarda...
Az daha bynce oğreneceksin uzakları
Hem yazmak geliyor içimden,
Hem yazmamak...
Yazdıkça seni arıyorum,
Aradıka büyüyor içimdeki düğüm.

Seni hep hatırlamak geliyor içimden
Bazen de hiç hatırlamamak
Hatırlamak güzel değil be oğlum
Güzel değil seni uzaktan anmak.

Senden ook uzaklardayım, oğlum
Ama yaklaşacağım sen daha fazla büyümeden
O kadar ki belki hatırlamayacaksın
Hatırlamayacaksın bile
Benden ayrı düştüğünü
Küçükken.

Senden ook uzaklardayım, oğlum
Uzaklar ki büyütüyor özlemini içimde
Kartopunu bilirsin ya, hani henüz oynamadığımız
Uzaklaştıkça büyür ha büyür ya oğlum
İşte ylesine.

Ne mutlu sana ki anneciğin var yanında
Bir anne ki annelerin en güzeli
Hep p onu oğlum, hep p
Beni de per gibi.

şana iyi geceler diliyorum buralardan
İyi geceler, tatlı rüyalar yavrucuğum
şana hep masallar anlatmak üzere
Hoşça kal,
Hoşça kal benim güçlü soluğum.

Salim Koçak

Onlar ki...

Onlar ki sanki zincire vurulmuş mahkûmlardır beyinlerimizde
ve de birer imdat çığlığı taze yüreklerin,
Karanlığa boğduğumuz ışıklar
ve de tükettiğimiz insanlar, soluklarını...
Onlar ki çocuk oluşun kurbanı çığlıklar.

Onlar ki ağıta dönüştürdüğümüz şarkılarımız
Sıcağa aldanan badem çiçekleri
Bilemediklerimiz, anlayamadıklarımız...
Hırslarımızın, ihtiraslarımızın kurbanları
ve da şamar oğlanlarımız, sayıklamalarımız...

Her gün, her lâhza milyonlarca cinayet
Canın katli değil ama... iyiliğin, saflığın, güzelliğin,
ve de tanrısalığın, kendi ellerimizle işlediğimiz
Onurun, kişiliğin, sevginin kovuluğu...
Göründüğü gibi olmanın, olduğu gibi görünmenin.

Onlar ki yüzümüze tutmak istemediğimiz aynalar,
onlar ki hem de kirlenmiş okyanusta
vahşi dalgalarla boğuşan mavnalar.

Onlar ki melekler gezinir yüzlerinde
Güneşler, yıldızlar, kuşlar devinir
ve de onur, kişilik, dik duruş, karşı çıkış
Senden, benden, bizde olmayan...
Heyhaat, gel gör ki melekler,
Melek olmaktan çıkar gün be gün ve dahi tıpış tıpış...

Çocuklar kurmadı bu eli kanlı dünyayı,
çocuklar değil kötülükleri, acıları, nefreti kutsayanlar
Çocuklar değil yalanı üretenler,
sömürenler, çalanlar, çırpanlar çocuklar değil...
Onlar değil çiçeği, yüreği, güneşi kirletenler.

Sevgili,
Her lâhza lânetlediğimiz şeydir çocuk gibi olmak
Çocuk gibi olmak en büyük kusur...
Öysa çocuksu duygulardır en büyük şansımız
Gel gör ki robotlaşmış yüreklerimiz, beynimiz
Suç bürümüş gözlerimizi, kan bürümüş oy!
Dümensiz tekneler gibi seyrimiz.

Senden çocuk-mocuk istemiyorum ben,
istemiyorum temizini kirlenmesini
Varsın sende kalsın tohumlar, orda yeşersinler.
Bana sorarsan
sevgili,
bu dünyaya gelmesinler.

Salim Koçak

Ormana Ağıt

Bir uğultu, bir inleyiş derinden
Binler içinde yapayalnız çamlar
Bir acının sesi yükselir inden
Bir ağıt olur ormandaki gamlar

Başlar dimdik, oysa yürekler buruk
İnen baltaların sesi yükselir
Çocuksu fidanlar, başları vuruk
Toprağın altından acılar gelir

Yüzyıllık bir geçmiş, çocukluk çağı
Dinlemez, kıyarlar kıskanççasına
Böyle örülmüştür kaderin ağı
Düşerler içine ağlarcasına

Salim Koçak

Param Yok, Evladım

Mevsim kış, vakit akşam, ortalık kalabalık
Yağmur yağıyor İstanbul'a, gök yarık yarık.
Galatasaray'da bir sarhoş nârâ atmakta,
Evsiz kalmış olacak ki çamura yatmakta.
Duraktaysa bir grup, bütün gözler yatakta,
Sarhoşa bakıp bakıp kahkahalar atmakta.
Belli ki iş bu sarhoş kaldırımlar çocuğu,
Duraktakiler belli değil, kimin çocuğu.
O gitti meçhûle, çamurlara bulanarak
Duraktakilerse költüklere yaslanarak.
Yol almadayız gûya, varaca'mız yer evler
Cüceler otobüste, yağmur altında devler.
Cümbüş içinde Taksim, işte ikinci durak
Beynimde binbir soru, yumak üstüne yumak.
Bir kadın ki nûr yüzlü, yaşı yetmişe yakın
Elinde boş filesi, başı geçmişe yakın.
Adım attı taşıta, tutarak bir yerinden
Ağlıyordu gözleri, sessiz ve en derinden.

*

Gördüm, "Bağışla" der gibiydi sanki memura
"Param yok, evladım. Uğramışım dumûra."
"Devlet malı bu, parasız olmaz!" dedi memur
Belli ki hakka değil, vicdansızlığa memur.
Haksız da değildi hani... Milyonların hakkı
Beşyüz lirada vardı elbet herkesin hakkı.
Attı tepemin taşı, takla üstüne takla
Dedi içimden bir ses, dalaş böyle bir hakla.
Kestim dilimi, olup biteni görmek için
Hem yandım, hem yakındım... Ağladım için için.
"Ne ayıp bir şey, ayol!" dedi yanımdaki ses
Meyhane kokan, fuhuş kokan sosyete nefes.
"Öyle değil mi beyefendi, haksız mıyım ama?"
Hak dolmuştu taşıta, başım yaslandı cama.
Sustum, boğarak öfkemi, gözlerim dışarda
Gördüm, kirlenmezmiş yağmurda, edep de ar da.
Gözleri gözlerimde, bakakaldı arkamdan
Dökülen fazilet, düşmüşlük yarasından.

*

"Param yok, evladım..." Ruhumu zonklatan bu ses
Dedi durma, çabuk ol, taşıtın önünü kes!
Bir çığlık koyvermişim, "İnecek var, şoför bey!"
Ne günlere kaldık Ya Rab, hey gidi dünya hey!

*

İşte durak, atladım, yolda buldum kendimi
Çoktan unutmuş idim çoluk çocuk derdini.
Fırladım Harbiye'den, yönüm Taksim'e doğru
"Aynı yerde mi acep? ..." İçimdeki tek soru.
Bu koşu, o koşu değil... Bu koşu uhrevî.
Sanki sel götürüyor, İstanbul denen devi.
İşte Taksim'deyim, ilerde bir kalabalık
Koşturdum o tarafa... Kadın yerde uzanık.

*

Çekilin kalabalıklar, başından çekilin!
Boşverin siz bunları, yiyip, içip, eğlenin.
Baktım, çamurla karışmıştı ağzındaki kan
"İşte sana can! " der gibiydi onca bakışan.
Eğildim üzerine, kalbine kulak verdim
Çıkardım gömleğimi, kanlı yüzüne serdim.
*

Bir taşı almamış, biri çarpmıştı ona
Bulamıştı kem kader, onca çamura kana.
Boş fileşi elinde, sımsıkı tutar gibi
Kimin dramıydı bu, onun mu bizlerin mi?
*

Yağmur yıkıyordu naaşını, başında nûr
Parası olmayanı, eyvah, yıkayan m'olur?

Salim Koçak

Sen

Sen benim her sabah kokladığım fesleğenimsin
Öpüp başıma koyduğum güneşim
Gölgesinde oturduğum bahçem,
Bozulmayan bağımsın...
Dağlarda şırıldayan pınarım
Köyümde akan ırmağımsın
Sen benim karımsın.

Olimpos'um, Çıralı'm, Adrasan'ımsın
Kelebek Vadisi, Ekincik Koyu,
Kekova'da adalarım
Kaş'ım, Kalkan'ım, Patara'ımsın
Göcek'te mavi, Dalyan'da yeşil yolculuğum
Sen benim maceramsın.

Sen benim ekip biçtiğimsin
Batmayan güneşim, ılık ırmağım, iğde dalımsın
Salladığım salıncağım,
Koylardaki sandalımsın

İki çocuk verenim
Mâzide kalmayan ürpertim
Ve hâlâ bilinmezimsin
Sen benim...
Keşfetmekle tükenmezimsin.

Salim Koçak

Türkiye'nin Çocukları

Sizler ki çocuklarsınız,
çocuklar!
Türkiye'nin çocukları...
Gökte güneş, dağda yıldızlarsınız.
Mâsum, zeki ve us'lu
Işığa duran, güneşe koşan
Neşesi, mutluluğu baharların
ve de günahsız insanları
sonbaharların.

Sizler ki çocuklarsınız,
çocuklar!
Bizim çocuklarımız
Düşlerimizin, gerçeklerimizin,
onurun, inadin, dik duruşun simgesi
Kışımız, baharımız, yazımız
yazamadığımız, okuyamadığımız.

Sizler ki çocuklarsınız,
çocuklar!
Tanrının çocukları
Yeşil başakları uçsuz tarlaların
yüksek tepelerin dorukları
Güneşe duran,
ve ırmakları yüreklerimizin
akan ha akan.

Açın kanatlarınızı göklere
denizlerde ufuklara
nehirlerde kaynaklara
Koşun
ve coşun çocuklar
coşun!

Sizler ki sönmemiş yanardağlarsınız
ruhlarınız ateş püskürtüyor
beyinleriniz çakmak çakmak yıldırımlar
Püskürtün, yeryüzüne lavlarınız saçılınsın
kürekler çekilsin, yelkenler açılınsın
Korkutmasın karanlıklar, korkuluklar
Çünkü
sizler ki çocuklarsınız
Çocuklar!

Sizler ki çocuklarsınız,
çocuklar!
Aşka susuzluğumuz
suçsuzluğumuz
Sizler ki
mâzide kalan çocukluğumuz
Ve sizler ki
sonsuzluğumuz...

Sizler ki çocuklarsınız,
çocuklar!

Tanrıyla arkadaş, ırmaklarla dost, kuşlarla yoldaş
maviliklerde yüzen sevginin uçurtmaları
martıları denizlerin, göllerin kâmişları
akasyaları, iğde dalları, fesleğenleri bahçelerimizin
Sizler ki derelere kurulmuş salıncaklarsınız
Sizler ki nihayetsiz soluklarımız
Ama çocuğum,
sanki bize sunulmuş oyuncaklarsınız.

Salim Koçak

Utanç Duvarı 2004

Bir duvar çektiler çocuğum
yakışsın diye büyük adamlara,
büyük büyük çektiler
toprağa gölgesi abanır, görenler sıradağlar sanır

Çocuk değiliz dediler, biz büyük düşünürüz.
büyük duvar çektiler,
yüksek, uzun ve kalın...
Çocuklar acı çektiler

Bir duvar çektiler, büyük bir duvar
Alp dağlarınca bir duvar
Sevgiler, umutlar altında kaldı
sevgi ve umut yanar ha yanar.

Ne türküler kaldı yıldızlarda,
ne şarkılar
ne mahalle arkadaşları sokaklarda
Filistin'den ağıtlar yükseliyor,
kırdılar ortasından dünyayı
böldüler, bin yaş daha büyüdüler
duvarı üstlerine fena ördüler.

Artık eski çocuklar yok o topraklarda
toprağın altından fıskırıyor sesleri
O sesler ki kimine meze, kimine katık
günahı unuttular, Tanrıyı unuttular
çocuklar gülmüyor artık.

Harç değil öfke döktüler, nefret diktiler,
kan ektiler,
dayan Şaron, dayan dediler
Biliyor musun sevgili
duvarı yüzlerine çektiler.

Daha ne duvarlar öreceğiz çocuğum, sizler için
daha ne bombalar atacağız, bilinmez
Sizler ki daha çocuksunuz, çocuğum
aklınız ermez.

Sen utanma çocuğum
bizim utanç duvarımız o, hem de ikincisi
utancın yüksek ve de alçak anıtı
Ağlama çocuğum, n'olur ağlama!
acıların bitecek.
Berlin'deki gitti
o duvar da gidecek.

Salim Koçak

Yetsin Artık Teklemek

Destanımız çok eski, tarihe koşut başlar,
Maceramız hem toprak, hem de göklerde başlar.

Bizim destanımız bu, evrensel ve dahi tek
Yürümüşüz dünyaya çeki düzen vererek.

Kafkaslar, Anadolu, Balkanlar, Viyanalar,
Topraklar çiçek açmış, gurur duymuş analar.

Bin yıldır bu topraklar Türk'e türkü söylüyor,
Göklerden denizlere ırmaklar dökülüyor.

Rahmet ister topraklar, rahmetler ise toprak,
Çift sürelim göklerde, ufuklara koşarak.

Alpaslan, Sultan Mehmet, Mustafa Kemal Paşa
Nerede o heyecan? .. Bitsin artık kargaşa

Misyonumuzdur bizim; dünyada iz bırakmak
İnsanlık sevdasını yıldızlara taşımak.

Bizim hayallerimiz barışçı ve küresel
Gönül, muhabbet, sevgi... Akar güneşe sel sel

Kimiz, neyiz, ne zaman? .. Her şey bilmekle başlar,
Yeter artık, otursun yerli yerine taşlar.

Gel, bitir yakınmanı, silinsin gözyaşların
Boşalsın boşluklara, sırtındaki taşların

Yazı bitsin, söz bitsin, burada zaman dursun
Umutlar çiçek açsın, gökte kuşlar uçuşsun.

Doğrul ve kalk ayağa, eloğlu bakakalsın
Pimini çek beyninin, tuzaklar şaşakalsın.

Kalk, doğrul artık, sana yakışmaz pinekleme
Boşan zincirlerinden, yetsin artık teklemek!

Salim Koçak

Yorgunum

Yorgunum, bîtap düştüm, başım yastık istiyor
Yorgun kulaklarımda yağız atlar kişniyor.

Beyinler zonklamada, Batı'ya koşu durmuş,
Kader dönüp dolaşmış, yüzüme kapı vurmuş.

Ağlayasın kaderim, bizi iğfâl ettiler,
Salon neymiş ey dostum, kapıda beklettiler.

Düş oldu, hayâl oldu Viyana kapıları.
Şimdiyse önümüzde, anam, el kapıları!

Kimliği yitirmişiz, zayıflamış millî ruh,
Eğlenceye dalmışız, bizi yutmuş bir gürûh.

Şimdi gökler bulutlu, dağa düşen gözyaşı
Kararsız yolcu olmuş, ağrımakta hep başı.

Gaflet var, dalâlet var ve hattâ hıyânet var,
Kaleler çoktan düşmüş, bizde hâlâ haset var.

Kızılırmak, Sakarya, Ağrı Dağı, Toroslar
Fırat, Dicle, Erciyes... Bak ötüyor horozlar

Kuruttular ruhumu, beynimi körelttiler
İçimizdekilerle elbirliği ettiler

Vuralım taştan taşa şaşırın kafamızı
Kalkmaz isek ayağa, çekelim cefâmızı

*

Destanımız çok eski, tarihe koşut başlar,
Maceramız hem toprak, hem de göklerde başlar.

Türkün destanıdır bu, evrensel ve dahi dek
Yürümüşüz dünyaya. çeki düzen vererek.

Kafkaslar, Anadolu, Balkanlar, Viyanalar,
Topraklar çiçek açmış, gurur duymuş analar.

Bin yıldır bu topraklar Türk'e türkü söylüyor,
Göklerden denizlere ırmaklar dökülüyor.

Koşalım ufuklara, birlikte kanat çırpak,
Bu topraklar uğrunda, hep birlikte yanarak.

Kimiz, neyiz, nereye? .. Her şey bilmekle başlar,
Yeter artık otursun, yerliyerine taşlar.

Türkiye kımıldıyor, öpmek için rüyâyı
Alnından öpmek için hem güneşi, hem ayı.

*

Uzatalım elleri, kardeşliğe dönelim.
Bir olup dantel dantel geleceği örelim.
*

Ağlamaya son vererek, yaşlar gözü yakıyor,
Anadolu ayakta, Anadolu bakıyor,

Rahmet ister topraklar, rahmetler ise toprak,
Çift sürelim birlikte, ufuklara koşarak.

Kara bulutlar değil; hayallerin rahmeti
Gök kubbe gülümsüyor, kucaklıyor Mehmet'i.

Bizim hayallerimiz tanrısal ve küresel
Hem özgür, hem barışçı... Akar güneşe sel sel

Alpaslan, Sultan Mehmet, Mustafa Kemal Paşa
O heyecan nerede, bitsin artık kargaşa

Misyonumuzdur bizim; dünyaya mühür basmak
Ayyıldız sevdasını yıldızlara taşımak.

Büyük hayâller kurup, peşlerinden koşalım
Mukaddes rüyalarla hep birlikte çoşalım.

Doğrul ve kalk ayağa, eloğlu bakakalsın
Pimini çek beyninin, tuzaklar şaşakalsın.

Yeter artık söz bitsin, burada zaman dursun
Gelin kucaklaşalım, tüm hainler kudursun.

Salim Koçak